

Kami Garcia en
Margaret Stohl

Chaos

the house of books

Oorspronkelijke titel: Beautiful Chaos
Oorspronkelijke uitgave: Little, Brown and Company, Hachette Book
Group, New York. Published by arrangement with Lennart sane Agency AB.

Copyright © 2011 by Kami Garcia, LLC and Margaret Stohl, Inc.
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling: Louise Staal
Vormgeving omslag: Studio Jan de Boer bno
Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3401 2
NUR 285
D/2012/8899/69

www.somelovesarecursed.com
www.thehouseofbooks.com

De personages en gebeurtenissen in dit boek zijn verzonnen. Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood, berust op toeval. Ook namen van bestaande individuen, plaatsen of organisaties die in het boek voorkomen, zijn uitsluitend fictief bedoeld en dienen op geen enkele andere wijze geïnterpreteerd te worden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wat voorafging

Suiker en zout

Grappig eigenlijk hoe in Gatlin de goede dingen altijd samengaan met de slechte. Soms kun je die twee moeilijk van elkaar onderscheiden. Hoe dan ook, uiteindelijk krijg je altijd suiker samen met zout en klappen tegelijk met zoenen, zoals Amma zou zeggen.

Ik heb geen idee of dat overal zo is. Ik ken alleen Gatlin en daar gaat het zo: toen ik weer in de kerk op mijn vaste plek tussen de Zusters in zat, ging er samen met de collecteschaal bar weinig nieuws door de kerkbanken. Het Bluebird Café serveerde niet langer hamburgersoep, het perzikenseizoen liep op zijn eind, en een paar straatschoffies hadden de autoband gejat die als schommel aan de oude eik bij de General's Green hing. Het merendeel van de kerkgangers schuifelde nog altijd over de lopers op de gangpaden op wat mijn moeder altijd Rode-Kruisschoenen noemde. Met al die paarse knieën, die naar voren staken waar de kniekousen ophielden, leek het alsof een grote zee van benen zijn adem inhield. Ik deed dat in ieder geval.

Maar de Zusters sloegen met hun vergroeide vingerkootjes net als anders hun gezangboeken op de verkeerde bladzijden open en hielden hun ineen gefrommelde zakdoeken in hun gerimpelde handen. Niets weerhield hen ervan schel en vals mee te kwelen, en te proberen boven de ander uit te komen. Met uitzondering

van tante Prue. Zo nu en dan wist ze de juiste toon te raken. Niet meer dan drie noten van de honderd, maar niemand stoorde zich daaraan. Sommige dingen hoefden niet te veranderen, en mischien was dat maar goed ook. Soms was iets, zoals tante Prue, voorbestemd om uit de toon te vallen.

Het was alsof deze zomer zich nooit had afgespeeld, en we veilig waren tussen deze muren. Alsof niets anders dan het felle zonlicht, dat door de glas-in-loodramen stroomde, hier naar binnen kon dringen. Niet Abraham Ravenwood of Hunting met zijn Bloedtroep. Niet Lena's moeder Sarafine of de Duivel in eigen persoon. Er kon niemand langs de ongekende gastvrijheid van de programmaboekjes uitdelende ouderlingen glippen. Zelfs als dat wel zou lukken, zou de dominee onverstoorbaar doorgaan met preken en zou het koor blijven zingen. Niets, behalve de totale ondergang van de wereld, zou de mensen in Gatlin uit de kerk of waar dan ook vandaan kunnen houden.

Maar buiten deze kerkmuren was de afgelopen zomer alles veranderd, in zowel de Caster-wereld als in die van de Sterfelijken en zelfs voor de mensen in Gatlin die er niets van hadden onderzonden. Lena had zichzelf zowel Licht als Duister Opgeëist en de Zeventiende Maan in tweeën gekliefd. Een strijd tussen demonen en Casters was geëindigd met doden aan beide kanten, en in de Orde der Dingen was een scheur ontstaan. Zo groot als de Grand Canyon. Wat Lena had gedaan was van dezelfde orde als de Tien Geboden nietig verklaren. Ik vroeg me af wat de mensen in Gatlin daarvan zouden vinden als ze het ooit te weten zouden komen. Ik hoopte van niet.

In deze stad had ik me altijd opgesloten gevoeld en ik vond het er verschrikkelijk. Nu voelde het meer als iets normaals, iets wat ik op een dag zou missen. En die dag naderde. Niemand wist dat beter dan ik.

Suiker met zout en klappen met zoenen. Het meisje van wie ik hield was bij me teruggekomen en had de wereld verwoest. Precies dat was er deze zomer gebeurd.

We hadden de laatste kom hamburgersoep gezien, net als de

perziktaart en schommels van autobanden. Maar we hadden ook het begin van iets anders gezien.

Het begin van het Einde der Tijden.

7 september

Linkubus

Ik stond boven op de witte watertoren, met mijn rug naar de zon toe. Mijn hoofdloze schaduw viel over het warme, geschilderde metaal en verdween over de rand het luchtledige in. Voor me zag ik Summerville liggen. De stad strekte zich uit tot aan het meer in de verte, van Route 9 tot aan Gatlin toe. Dit was de plek waar we gelukkig waren geweest, ik en Lena. Een van de plekken. Maar ik voelde me nu niet gelukkig. Ik had het gevoel dat ik moest overgeven.

Mijn ogen traanden, maar ik wist niet waarom. Misschien door het felle zonlicht.

Kom maar op. Het is tijd.

Ik balde mijn handen tot vuisten en ontspande ze weer. Starend naar de piepkleine huizen, piepkleine auto's en piepkleine mensen wachtte ik op wat komen zou. De knoop in mijn maag werd aangetrokken, strakker en dreigender. Toen voelde ik een stoot van bekende armen in mijn maag, waardoor de lucht uit mijn longen werd geperst, en werd ik meegetrokken naar de ijzeren ladder. Mijn kaak knalde tegen de reling, en ik struikelde. Ik probeerde me los te rukken en hem van me af te werpen.

Wie ben jij?

Maar hoe meer ik me verzette, des te harder raakte hij me. De volgende stomp kwam in mijn buik terecht, en ik sloeg dubbel.

Op dat moment zag ik hem. Zijn zwarte Chuck Taylor-gympen. Ze waren zo oud en afgetrapt dat ze van mij hadden kunnen zijn.

Wat wil je van me?

Ik wachtte het antwoord niet af. Ik probeerde mijn handen om zijn keel te klemmen, en hij probeerde hetzelfde bij mij. Op dat moment kon ik zijn gezicht zien, en keek ik de waarheid aan.

Hij was mij.

Toen we elkaar recht in de ogen keken en elkaar bij de keel probeerden te grijpen, rolden we over de rand van de watertoren en vielen.

Helemaal naar beneden. Er schoot slechts één gedachte door mijn hoofd.

Eindelijk.

Mijn hoofd belandde met een harde knal op de vloer. Mijn lichaam volgde een seconde later, verstrikt in mijn laken. Ik keek rond, maar alles was nog een grote waas. Ik wachtte tot de paniek wat was weggetrokken.

In mijn vorige dromen had ik geprobeerd te verhinderen dat Lena viel. Nu was ik het die viel. Wat betekende dit? Waarom werd ik wakker met het gevoel dat ik al was gevallen?

‘Ethan Lawson Wate! Wat spook je in godsvredesnaam uit daarboven?’ Amma had zo haar eigen manier van schreeuwen, waarmee ze je, volgens mijn vader, rechtstreeks uit het dodenrijk kon terughalen.

Ik deed mijn ogen opnieuw open, maar het enige wat ik zag was een rondslingerende sok, een doelloos door het stof ploeterende spin en een paar aftandse, van de kaft losgeraakte boeken. *Catch-22*¹. *Ender’s Game*². *The Outsiders*³. En nog een paar exemplaren. Allemaal spannende boeken onder mijn bed.

‘Niets. Ik doe alleen het raam dicht.’ Ik keek naar mijn raam, dat ik dus niet had dichtgedaan. Ik sliep tegenwoordig met het

raam open. Ik was daarmee begonnen vanaf het moment dat Macon was gestorven – nou ja, toen we dachten dat hij dood was – en nu was het een geruststellende gewoonte. De meeste mensen voelden zich veiliger wanneer hun raam dicht was. Ik wist inmiddels dat een dicht raam me niet kon beschermen tegen de dingen waar ik bang voor was. Het kon geen Duistere Caster of een Bloed-Incubus buiten houden.

Ik vroeg me af of iets dat zou kunnen.

Wanneer dat mogelijk was, dan zou Macon alles op alles zetten om daarachter te komen. Ik had hem eigenlijk nauwelijks nog gezien sinds we terug waren gekomen van de Grote Barrière. Hij verbleef praktisch altijd in de Tunnels, of werkte aan een of andere beschermende Bezwering om Ravenwood te Begrenzen. Het huis van Lena was in een Fort van Eenzaamheid veranderd na de Zeventiende Maan, toen de Orde der Dingen – de broze balans die de Caster-wereld in stand hield – werd verstoord. Amma creëerde haar eigen Fort van Eenzaamheid hier op de thuishaven van de Wate's – of een Fort van Bijgeloof, zoals Link het noemde. Amma zelf zou het 'het nemen van voorzorgsmaatregelen' hebben genoemd. Ze had op elke vensterbank in huis zout gestrooid. Ook gebruikte ze mijn vaders gammele trapleer om aan elke tak van onze mirteboom gekraste, glazen flessen met hun hals naar beneden te hangen. In Wader's Creek waren flessenbomen net zo gewoon als cipressen. Elke keer als ik Links moeder nu bij de Stop-en-jat tegenkwam, stelde mevrouw Lincoln me dezelfde vraag: 'Al een boze geest in die lege flessen gevangen?'

Kon ik die van jou maar vangen. Dat wilde ik dan antwoorden. Mevrouw Lincoln opgepropt in een vieze stoffige colafles. Ik wist niet zeker of er een flessenboom was die dat aankon.

Op dit moment wilde ik alleen maar een koel zuchtje wind voelen. De hitte rolde over me heen toen ik tegen mijn oude houten bed leunde. De hitte was zwaar en verstikkend, als een deken die je niet van je af kon trappen. De meedogenloze zon in Zuid-Carolina toomde in september altijd wel iets in, maar dit jaar niet.

Ik wreef over de buil op mijn voorhoofd en strompelde naar de douche. Ik draaide de koude kraan open. Ik liet het water even stromen, maar er kwam alleen warm water uit.

Vijf op een rij. Vijf ochtenden achter elkaar was ik uit mijn bed gevallen en ik was bang om Amma over de nachtmerries te vertellen. Wie weet wat ze dan weer aan onze mirteboom zou hangen? Na alles wat er afgelopen zomer was gebeurd, had Amma me onder haar vleugels verstopt als een moeder-havik die haar nest bewaakte. Elke keer wanneer ik het huis uit liep, kon ik bijna voelen hoe ze me schaduwde als mijn eigen persoonlijke Diafaan, een geest waaraan ik niet kon ontsnappen.

En ik baalde er vreselijk van. Ik wilde geloven dat een nachtmerrie soms niet meer dan een nachtmerrie was.

Ik rook dat er bacon in de pan lag, en draaide de kraan verder open. Eindelijk stroomde er koud water uit. Pas toen ik me aan het afdrogen was, viel het me op dat het raam dicht was zonder dat ik er een vinger naar had uitgestoken.

‘Schiet eens op, Schone Slaapster. Ik kan niet wachten om de boeken in te duiken.’ Ik hoorde Link voordat ik hem zag, maar ik had zijn stem nauwelijks herkend. Hij klonk nu lager. Meer als een man en minder als een jongen die het liefst op een drumstel zat te hengsten of slechte songteksten schreef.

‘Je kunt vast niet wachten om ergens in te duiken, maar ik denk niet dat dat boeken zijn.’ Ik gleed op de stoel naast hem aan onze afgeleefde keukentafel. Link was nu zo opgepompt dat het net leek alsof hij op een van die plastic stoeltjes van de basisschool zat. ‘Sinds wanneer ben jij hier op tijd voor school?’

Amma, die voor het fornuis stond, snoof. Met een hand in haar zij husselde ze met haar andere hand de roereieren door elkaar met het Eenogige Gevaar, haar houten pollepel van gerechtigheid.

‘Goedemorgen, Amma.’ Aan de manier waarop haar ene hand

hoger op haar heup steunde dan de andere, als een geladen pistool, wist ik dat ze me de volle laag zou geven.

‘Ik heb toch meer het idee dat het al middag is. Het werd tijd dat je eindelijk hebt besloten ons gezelschap te houden.’ Hoewel ze voor een heet fornuis stond, op een nog hetere dag, was er geen enkel zweetdruppeltje bij haar te zien. Er was meer voor nodig dan het weer om Amma ook maar enigszins van haar routines te laten afwijken. De blik in haar ogen herinnerde me daaraan toen ze de hele dagelijkse opbrengst eieren op mijn bord van drakenaardewerk schoof. Hoe overvloediger het ontbijt, des te rijker de dag, volgens Amma. Met deze hoeveelheden zou ik tegen de tijd dat ik eindexamen deed veranderd zijn in een enorme koek, drijvend in een badkuip vol beslag. Een dozijn roereieren op mijn bord betekende dat het geen zin had het nog langer te ontkennen. Het was echt mijn eerste schooldag.

Je kon moeilijk van me verwachten dat ik stond te popelen om terug te gaan naar Jackson High. Afgelopen jaar hadden mijn zogenaamde vrienden, met uitzondering van Link, me het leven zuur gemaakt. Toch was elke aanleiding eerlijk gezegd goed genoeg om mijn huis te ontvluchten.

‘Eet je bord leeg, Ethan Wate.’ Er werd nog meer geroosterd brood op mijn bord gekwakt, gevolgd door bacon en daarbovenop een gezonde klont boter en gort. Amma had voor Link ook een placemat neergelegd, maar er stond geen bord op. Zelfs geen glas. Ze wist dat Link haar eieren toch niet zou eten, of wat ze dan ook in onze keuken kokkerelde.

Helaas kon zelfs Amma ons niet zeggen waartoe hij nu allemaal in staat was. Dat wist niemand, en Link als laatste. Als John Breed een soort halve Caster-Incubus was, dan stond Link daar nog een stuk verder vanaf. Voor zover Macon wist, was Link de Incubus-equivalent van een verre zuidelijke neef, die je om de paar jaar tegen het lijf liep bij een trouwerij of begrafenis en steevast met de verkeerde naam aansprak.

Link rekte ontspannen zijn armen boven zijn hoofd uit. De

houten stoel kraakte onder zijn gewicht. ‘Het was een lange zomer, Wate. Ik ben er klaar voor om het spel weer op te pakken.’

Ik slikte een lepel gort door en moest me inhouden om niet alles weer uit te spugen. Het smaakte vreemd, muf. Amma had nog nooit in haar leven een slechte gortenprut gemaakt. Misschien lag het aan de hitte. ‘Waarom vraag je Ridley niet wat ze daarvan vindt en kom je daarna terug bij mij?’

Hij kromp ineen, en ik wist dat dit al bij hem was opgekomen.

‘We zitten nu in de derde, en ik ben de enige Linkubus op Jackson. Ik ben een en al aantrekkelijkheid zonder slechtheid. Een en al spier en geen...’

‘Wat? Ken je geen woord dat rijmt op spier? Gemier? Geklier?’ Ik zou in lachen zijn uitgebarsten, ware het niet dat ik bijna in mijn gort stikte.

‘Je weet wel wat ik bedoel.’

Dat wist ik. Het was meer dan sneu. Link doelde op zijn knipperlichtrelatie met zijn vriendin, Lena’s nicht Ridley, die een Sirene was en elke jongen, waar dan ook, kon krijgen. Bovendien kon ze hen laten doen wat ze wilde, wanneer ze dat wilde. Tot Sarafine Ridley haar krachten afnam, en ze een Sterfelijke werd. Slechts een paar dagen voordat Link in een kwart Incubus veranderde. Niet lang na die beet zagen we de transformatie zich voltrekken, recht voor onze neus.

Links belachelijke vette stekelhaar veranderde in belachelijk cool stekelhaar. Hij kreeg een gespierd lichaam. Zijn biceps staken uit, net als de opblaasbare zwembandjes die hij altijd van zijn moeder om zijn armen moest hebben, zelfs toen hij allang kon zwemmen. Hij leek tegenwoordig meer op een jongen uit een heuse rockband dan op een gozer die ervan droomde om er in een te zitten.

‘Ik zou Ridley maar niet tegen me in het harnas jagen als ik jou was. Ze mag dan geen Sirene meer zijn, maar ze is nog steeds geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.’ Ik schepte de gort en eieren op mijn boterham, schoof de bacon naar het midden en klapte hem dubbel.

Link keek naar me alsof hij het liefst wilde kotsen. Eten kon hem niet meer bekoren nu hij een kwart Incubus was. ‘Gast, ik maak Ridley niet jaloers. Ik mag dan stom zijn, maar zo stom ben ik nu ook weer niet.’

Ik had daar mijn vraagtekens bij. Ik haalde mijn schouders op en propte een halve, volgestouwde boterham in mijn mond. Ook die smaakte nergens naar. Ik vermoed dat ik de bacon in één keer had doorgeslikt.

Voordat ik iets kon zeggen, knalde er een hand keihard op mijn schouder. Ik schoot omhoog. Heel even was ik terug in mijn droom boven op de watertoren, en zette me schrap voor een aanval. Maar het was slechts Amma, in de startblokken voor haar gebruikelijke preek op de eerste schooldag. Althans, dat dacht ik. Ik had het rode koord moeten zien dat ze om haar pols had gebonden. Een nieuwe amulet betekende altijd dat de donderwolken kwamen binnenrollen.

‘Ik weet niet wat er in dat hoofd van jullie omgaat. Jullie zitten erbij alsof het gewoon een dag is als alle andere. Maar het is niet voorbij – de maan niet, deze hitte niet en ook dat gedoe met Abraham Ravenwood niet. Jullie gedragen je alsof er een einde aan is gekomen, alsof de lichten aan zijn en het tijd is om de bioscoop te verlaten.’ Ze begon zachter te praten. ‘Luister, jullie zitten net zo fout als wanneer jullie op blote voeten de kerk in lopen. Aan alles zitten consequenties vast, en we hebben de helft daarvan nog niet gezien.’

Ze hoefde mij over de consequenties niets te vertellen. Ze waren overal waar ik keek, hoe hard ik ook mijn best deed om ze niet te zien.

‘Mevrouw?’ Link had moeten weten dat hij beter zijn tong kon afbijten wanneer Amma in een zwartgallige bui was.

Ze greep Link stevig vast, waardoor er nog meer kreukels kwamen in zijn zwarte T-shirt met Black Sabbath-print. ‘Blijf dicht in de buurt van mijn jongen. Jij krijgt het op dit moment zwaar voor je kiezen, en ik kan je niet zeggen hoe erg ik dat vind. Maar jij kunt jullie idioten misschien voor nog meer andere pro-

blemen behoeden. Heb je me goed begrepen, Wesley Jefferson Lincoln?’

Link knikte geschrokken. ‘Ja, mevrouw.’

Ik keek op naar Amma van mijn kant van de tafel. Ze hield Link nog steeds stevig vast, en ze was niet van zins mij ooit los te laten. ‘Amma, maak je nu niet zo druk. Het is maar de eerste schooldag. Vergeleken bij alles wat we hebben meegemaakt, stelt dit allemaal niets voor. Er zijn immers geen Vexen, Incubussen of demonen op Jackson High.’

Link schraapte zijn keel. ‘Nou, dat is niet helemaal waar.’ Hij probeerde te glimlachen, maar Amma klemde zijn T-shirt nog steviger vast tot hij van de zitting van zijn stoel omhoogkwam. ‘Auw!’

‘Denk je dat dit grappig is?’

Link was slim genoeg om deze keer wel zijn mond te houden. Amma draaide zich nu naar mij toe. ‘Ik was erbij toen je je eerste tand verloor in die appel, en je wielen tijdens de Pinewood Derby. Ik heb van schoenendozen kijkdozen gemaakt en voor verjaardagen honderden cupcakes geglazuurd. Nooit een woord gezegd toen jouw waterreservoir verdampte, zoals ik je had voorspeld.’

‘Nee, mevrouw.’ Het was waar. Amma was de constante factor in mijn leven. Ze was er toen mijn moeder stierf, nu bijna anderhalf jaar geleden. En toen mijn vader daardoor de weg kwijt raakte.

Ze liet mijn T-shirt los, net zo onverwacht als ze het had vastgepakt en streek haar voorschoot glad. Wat deze heftige storm ook had veroorzaakt, het was nu voorbij. Wellicht was het de hitte. Daar hadden we allemaal last van.

Amma keek uit het raam, langs Link en mij heen. ‘Ik was hier altijd, Ethan Wate. En ik zal er altijd zijn, zolang jij hier bent. Net zolang als je me nodig hebt. Geen minuut korter. Geen minuut langer.’

Wat wilde ze daar nu weer mee zeggen? Amma had nooit eerder zo tegen me gesproken – alsof er ooit een tijd zou komen dat ik hier niet meer was of haar niet meer nodig zou hebben.

‘Weet ik, Amma.’

‘Kijk me in mijn ogen en zeg me dat jij niet zo bang bent als ik, diep vanbinnen.’ Ze sprak zacht, fluisterde bijna.

‘We komen in één stuk terug. Daar gaat het om. En wat het andere betreft, daar komen we wel uit.’

‘Zo eenvoudig is dat niet.’ Amma praatte nog steeds heel zacht, alsof we op de voorste banken in de kerk zaten. ‘Pas goed op. Voelt er iets hetzelfde, ook al is het maar één ding, sinds we terug zijn in Gatlin?’

Link nam het woord terwijl hij op zijn hoofd krabde. ‘Mevrouw, als u zich zorgen maakt om Ethan en Lena, beloof ik u dat hun niets zal overkomen zolang ik in de buurt ben met mijn superkracht en zo.’ Hij spande trots de spieren van zijn arm.

Amma snoof. ‘Wesley Lincoln. Begrijp je het dan niet? Waar ik het over heb, kun jij net zomin tegenhouden als dat je kunt voorkomen dat de hemel naar beneden valt.’

Ik nam een slok van mijn chocolademelk en spuugde deze bijna onmiddellijk over de tafel heen. Hij smaakte te zoet, de suiker zette zich in mijn keel vast als kleverige stroop. Het was net als bij mijn eieren, die meer naar katoen smaakten, en de gort meer naar zand.

Alles was vandaag verpest, alles en iedereen. ‘Wat is er mis met de melk, Amma?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Geen idee, Ethan Wate. Wat is er mis met jouw mond?’

Wist ik dat maar.

Toen we naar buiten waren gelopen en in het Wrak zaten, draaide ik me om en wierp een laatste blik op de thuishaven van de Wate’s. Ik weet niet waarom. Ze stond voor het raam, tussen de gordijnen, te kijken hoe ik wegreed. En als ik niet beter wist en ik Amma niet goed kende, zou ik hebben gezworen dat ze hilde.